

Pytanie prejudycjalne

Czy ryczałtowe opodatkowanie zysków z tak zwanych „niejawnych” (krajowych i zagranicznych) funduszy inwestycyjnych na podstawie § 6 InvStG narusza europejskie prawo wspólnotowe (art. 56 WE), ponieważ opodatkowanie to stanowi ukryte ograniczenie swobodnego przepływu kapitału (art. 58 ust. 3 WE)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 lipca 2012 r. — Ralph Schmidt (syndyk masy upadłościowej Aletty Zimmermann) przeciwko Lilly Hertel

(Sprawa C-328/12)

(2012/C 303/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ralph Schmidt (syndyk masy upadłościowej Aletty Zimmermann)

Strona pozwana: Lilly Hertel

Pytania prejudycjalne

Przedstawione zostaje następujące pytanie dotyczące wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego⁽¹⁾:

Czy sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium wszczęto postępowanie upadłościowe dotyczące majątku dłużnika, mają jurysdykcję do rozpoznania powództwa o unieważnienie czynności prawnej upadłego skierowanego przeciwko pozwanemu wierzycielowi, którego miejsce zamieszkania lub statutowa siedziba znajduje się poza obszarem państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 160, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-335/12)

(2012/C 303/27)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: A.Caeiros, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 10 WE, art. 254 Aktu Przystąpienia⁽¹⁾, art. 7 decyzji 85/257/EWG, Euratom⁽²⁾, art. 4, 7 i 8 rozporządzenia (EWG) nr 579/86⁽³⁾, art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1697/79⁽⁴⁾ oraz art. 2, 11 i 17 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1552/89⁽⁵⁾, ze względu na odmowę władz portugalskich udostępnienia kwoty 785 078,50 EUR z tytułu opłat za niewywiezione nadwyżki cukru, w następstwie przystąpienia Portugalii do Wspólnoty Europejskiej.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze portugalskie przedsiębiorstwo William Hinton & Sons nie przedstawiło dowodów wywozu posiadanej nadwyżki cukru. W dniu 3 grudnia 1990 r. rzeczone władze zawiadomiły przedsiębiorstwo, że powinno zapłacić dodatkową kwotę 785 078,50 EUR. Przedsiębiorstwo zaskarżyło tę decyzję do Supremo Tribunal Administrativo, który zwrócił się z szeregiem pytań do Trybunału Sprawiedliwości. Trybunał Sprawiedliwości wydał w dniu 11 października 2001 r. postanowienie w sprawie William Hinton & Sons⁽⁶⁾, w którym wskazał, że omawiane kwestie „zostały już podniesione w sporze między William Hinton & Sons Lda i Fazenda Pública w przedmiocie poboru opłat wyrównawczych za nadwyżki cukru William Hinton”. W dniu 8 maja 2002 r. Supremo Tribunal Administrativo stwierdził nieważność rozliczenia dodatkowej kwoty, ze względu na to, że powiadomienia o niej dokonano w chwili, gdy nastąpiło już przedawnienie.

Z późniejszego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości — wyroki: z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4237; z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-68/05 P Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10367 — wydaje się wynikać, że wspomnianej kwoty 785 078,50 EUR nie można nadal uznawać za „opłatę wyrównawczą”, jak została ona określona w postanowieniu Trybunału Sprawiedliwości w sprawie William Hinton & Sons, lecz za „zasoby własne” Wspólnot.

Mimo że przytoczone orzecznictwo odnosi się bowiem do pobrania kwoty na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81⁽⁷⁾, ze względu na brak wywozu w Wspólnoty określonej ilości cukru C, to rzeczywiście transakcja podlegająca opodatkowaniu, za którą wymagana jest wskazana kwota, jest w istocie identyczna z transakcją określoną w art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 579/86, o które chodzi w niniejszej sprawie, zgodnie z którym za ilości cukru przekraczające zapasy i które nie zostały wywiezione ze Wspólnoty pobiera się określoną kwotę, gdyż zgodnie z art. 5 ust. 2 omawianego rozporządzenia uznaje się je za wprowadzone do obrotu na rynku wewnętrznym Wspólnoty.

Zgodnie z art. 2 decyzji 85/257 wpływy z ceł i innych opłat ustanowionych w ramach wspólnej organizacji ryków w sektorze cukru stanowią zasoby własne.

Artykuł 254 Aktu Przystąpienia wskazuje na to, że powyższa kwota jest objęta zakresem wspólnej organizacji ryków w sektorze cukru. Wspomniany przepis stanowi, że zapasami produktów, które powinny zostać wyeliminowane przez Republikę Portugalską na jej koszt są zapasy przekraczające ilość, którą można uznać za zwykły zapas oraz że „(p)ojęcie zwykłego zapasu zostanie określone dla każdego produktu według specjalnych kryteriów i zgodnie z celem każdej wspólnej organizacji rynków”, tj. w przypadku cukru „pojęcie zwykłego zapasu” należy definiować zgodnie z kryteriami i celami właściwymi dla wspólnej organizacji ryków w sektorze cukru. Uregulowania wspólnotowe dotyczące usunięcia zapasów cukru mieszczą się zatem w zakresie omawianej wspólnej organizacji rynków.

Rozporządzenie (EWG) nr 3771/85⁽⁸⁾ określa, na podstawie art. 258 ust. 3 Aktu Przystąpienia „ogólne zasady stosowania art. 254 (Aktu) Przystąpienia”, definiuje pojęcie „produktów znajdujących się w swobodnym obrocie na terytorium Portugalii”, stanowi, że „szczegółowe zasady jego stosowania” zostaną przyjęte „zgodnie z procedurą określoną (...) w odpowiednich przepisach pozostałych rozporządzeń ustanawiających wspólną organizację rynków rolnych” oraz wskazuje, że „szczegółowe zasady stosowania (...) obejmować będą w szczególności (...) zasady usuwania nadwyżek produktów” i że „może w nich zostać wprowadzone (...) pobieranie opłaty w razie nieprzestrzegania przez zainteresowanego zasad usuwania nadwyżek produktów”.

Rozporządzenie nr 579/86, które ustanowiło szczegółowe zasady dla zapasów produktów w sektorze cukru znajdujących się w Portugalii w dniu 1 marca 1986 r., zostało wydane przez Komisję na podstawie rozporządzenia nr 3771/85 i rozporządzenia nr 1785/81, które ustanowiło wspólną organizację rynków w sektorze cukru. Fakt, iż rozporządzenie ustanawiające wspólną organizację rynków w sektorze cukru stanowi jedną z podstaw prawnych rozporządzenia nr 579/86 świadczy o tym, że ustanowione w tym ostatnim rozporządzeniu przepisy, a tym samym wspomniana wyżej kwota, mieszczą się w zakresie omawianej wspólnej organizacji rynków.

Omawianą kwotę 785 078,50 EUR można zaliczyć do „zasobów własnych” Wspólnot w rozumieniu art. 2 akapit pierwszy, lit. a) decyzji 85/257, gdyż jest to wpływ „z innych opłat ustanowionych w ramach wspólnej organizacji ryków w sektorze cukru”, wynikający ze specjalnych zasad ustanowionych dla Republiki Portugalskiej w chwili przystąpienia tego państwa członkowskiego, tj. kwota, która władze portugalskie powinny były pobrać zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 579/86.

Rozporządzenie nr 3771/85 ustanawia, zgodnie z brzmieniem art. 1, „ogólne zasady dotyczące stosowania art. 254 (Aktu) Przystąpienia” i wskazuje w art. 3 ust. 1 lit. b) tiret drugie, że „za produkty znajdujące się w swobodnym obrocie na terytorium Portugalii uznaje się: (...) produkty przywiezione do Portugalii, dla których zostały dopełnione formalności związane z przywozem i pobrano w Portugalii wymagane cła i opłaty o skutku równoważnym, o ile nie korzystały one z częściowego

lub całkowitego obniżenia tych cel i opłat”. Artykuł 3 ust. 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia nr 3771/85 odnosi się do wszystkich produktów „przywiezionych do Portugalii”, włączając w to zatem produkty pochodzące z innych państw członkowskich.

Cukier pochodzący z Danii mógł i powinien być więc zostać uwzględniony przy obliczaniu zapasów cukru znajdującego się w swobodnym obrocie na terytorium Portugalii na dzień 1 marca 1986 r. Portugalskie władze uważają, że choć Danię uznaje się w okolicznościach niniejszej sprawy za państwo trzecie, to cukru (796 821 kg) przywiezionego na podstawie „zgłoszenia przywozowego nr 246” nie powinno się uwzględniać przy obliczaniu tych zapasów, gdyż w opinii tych władz rzeczony cukier nie znajdował się w swobodnym obrocie w dniu 1 marca 1986 r.

Komisja nie podziela tego stanowiska, ze względu na to, że Tribunal Tributário de Segunda Instância stwierdził w swoim wyroku z dnia 26 marca 1996 r., iż zostało wykazane, że w dniu 27 lutego 1986 r. dokonano odprawy celnej omawianego cukru i w tym samym dniu zezwolono na dopuszczenie go do swobodnego obrotu i do konsumpcji.

Ani decyzja 85/257, ani decyzje, które ją później zastąpiły, ani też rozporządzenie nr 1552/89, ustanawiające warunki, na jakich „zasoby własne” przekazywane są do dyspozycji Komisji, nie uzależniają przekazania tych zasobów do dyspozycji Komisji od wpisania ich do budżetu wspólnotowego. Artykuły 371 i 372 Aktu Przystąpienia mają na celu dostosowanie stosowania decyzji 85/257 do konkretnej sytuacji wynikającej z przystąpienia Portugalii i nie stoją na przeszkodzie temu, by wpływy z przywozu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 579/86, tj. w niniejszym przypadku kwota 785 078,50 EUR, zostały zakwalifikowane jako zasoby własne.

Kwalifikacja danej kwoty jako zasobów własnych Wspólnot wynika z prawa wspólnotowego, a konkretnie z decyzji 85/257, przy czym jej kwalifikacja przez państwa członkowskie nie ma żadnego istotnego znaczenia.

Zgodnie z orzecznictwem wykazanie, że utrata zasobów własnych była spowodowana błędem tego czy innego organu krajowego nie jest niezbędne. Wystarczy, że na podstawie ostatecznego orzeczenia Supremo Tribunal Administrativo uznano, iż zobowiązany nie miał obowiązku uiszczenia opłat i że okoliczność ta ma bezpośredni związek z opieszałym działaniem władz portugalskich w 1990 r. Trybunał Sprawiedliwości potwierdził takie stanowisko Komisji w wyroku z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie C-392/02 Komisja przeciwko Danii, Rec. s. I-9811.

Wyrok Supremo Tribunal Administrativo z dnia 8 maja 2002 r. potwierdza, że stanowisko Komisji jest z prawnego punktu widzenia prawidłowe, tj. że zobowiązany nie został powiadomiony o kwocie długu w odpowiednim czasie (w terminie

trzech lat), że przez to pobranie tej kwoty było niemożliwe i że w konsekwencji nie mogły zostać przekazane do dyspozycji Komisji odpowiednie zasoby własne.

- (¹) Akt dotyczący warunków przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej oraz dostosowań w traktatach (Dz.U. 1985, L 302, s. 23).
- (²) Decyzja Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot (Dz.U. L 128, s. 15).
- (³) Rozporządzenie Komisji z dnia 28 lutego 1986 r. ustanawiające szczegółowe zasady dla zapasów produktów w sektorze cukru znajdujących się w Hiszpanii i Portugalii w dniu 1 marca 1986 r. (Dz.U. L 57, s. 21).
- (⁴) Rozporządzenie Rady z dnia 24 lipca 1979 r. w sprawie odzyskiwania, po dokonaniu odprawy celnej, należności celnych przywózowych lub wywózowych, które nie były wymagane od osoby odpowiedzialnej za zapłatę za towary zgłoszone do procedury celnej przewidującej obowiązek uiszczenia takich należności (Dz.U. L 197, s. 1).
- (⁵) Rozporządzenie Rady z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 155, s. 1).
- (⁶) Sprawa C-30/00, Rec. s. I-7511.
- (⁷) Rozporządzenie Komisji z dnia 14 września 1981 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę (Dz.U. L 262, s. 14).
- (⁸) Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie zapasów produktów rolnych znajdujących się w Portugalii (Dz.U. L 362, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Koophandel te Gent (Belgia) w dniu 19 lipca 2012 r. — Euronics Belgium CVBA przeciwko Kamera Express BV i Kamera Express Belgium BVBA

(Sprawa C-343/12)

(2012/C 303/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Koophandel te Gent

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Euronics Belgium CVBA

Strona pozwana: Kamera Express BV, Kamera Express Belgium BVBA

Pytania prejudycjalne

Czy art. 101 ustawy o praktykach rynkowych i ochronie konsumenta, który ma na celu między innymi ochronę konsumenta i brzmi następująco: „Art. 101 § 1. Zakazuje się przedsiębiorstwom oferowania i sprzedaży towarów ze stratą.

Za sprzedaż ze stratą uważa się każdą sprzedaż po cenie, która nie równa się co najmniej cenie, za którą przedsiębiorstwo

zakupiło towar lub którą musiałoby zapłacić przy ponownym nabyciu, po odliczeniu ewentualnych obniżek, które zostały przyznane i ostatecznie uzyskane. W przypadku stwierdzenia sprzedaży ze stratą nie uwzględnia się obniżek, które są przyznawane — wyłącznie lub nie — za inne zobowiązania ze strony przedsiębiorstwa niż zakup towarów”, jest sprzeczny z dyrektywą 2005/29/WE (¹), gdyż zabrania on sprzedaży ze stratą, podczas gdy dyrektywa ta, jak się wydaje, nie zakazuje tego rodzaju praktyki sprzedaży i ustawa belgijska może być bardziej wymagająca niż przepisy dyrektywy i niż zakaz, o którym mowa w art. 4 dyrektywy?

- (¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22)

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 4 maja 2012 r. w sprawie T-529/09, Sophie in 't Veld przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 lipca 2012 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-350/12 P)

(2012/C 303/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Berman, B. Driessen, Cs. Fekete, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Sophie in 't Veld, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene zaskarżonego wyroku Sądu;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w kwestiach będących przedmiotem niniejszego odwołania;
- obciążenie strony skarżącej w sprawie T-529/09 kosztami poniesionymi w tej sprawie oraz w związku z niniejszym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wykładni wyjątków dotyczących ochrony interesu publicznego w dziedzinie stosunków międzynarodowych i ochrony porad prawnych. Te wyjątki od prawa publicznego dostępu do dokumentów są przewidziane w odpowiednio w postaci wyjątku bezwzględnego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia (¹) oraz w postaci wyjątku ograniczonego w art. 4 ust. 2 tiret drugie.